

En el meu temps

Vaig sortir de casa empenyada. Era injust que no pogués sortir a la nit, ells m'ho van prometre. Les llàgrimes em van baixar per les galtes, estava molt frustrada i vaig decidir anar a fer una volta pel barri. De reüll, un rellotge rosa metal·litzat del terra em va cridar l'atenció. El vidre estava trencat i l'hora no funcionava. Era curiós perquè marcava dos quarts de cinc del 19 de juliol del 2039. Atrèta per l'artefacte vaig tocar-lo, però en fer-ho tot el meu voltant va fer mitja volta. El dia assolellat va caure deixant pas a un cel esgarriat, no es respirava l'olor de roses que hi havia al voltant. Va començar a caure cendra al meu cabell, però estava al mateix lloc. De sobte, una noia d'ulls clars com la mel va mirar-me: "Què fas aquí sola? Els soldats encara estan fent ronda i disparant a tots els que veuen. Va, corre!". Em va estirar del braç i em va dur amb ella. "Qui era? Em recorda algú...", vaig pensar. Ens vam amagar a la caseta que vaig fer quan tenia set anys, era el meu refugi creat amb l'ajuda del pare i ni els monstres de la meva imaginació podien entrar-hi. Quina coincidència que l'hagués trobat i la reformés. En aquell mateix moment, passos, una tropa que s'aproximava amb gossos. Jo encara no entenia com havia aparegut en aquella situació, no podia sortir d'allà: "Escolta, ja són aquí. No em queda més temps, però vull que et guardis aquest collar que és igual que el meu. Sé qui ets Gala, segurament no em reconeixes, però si us plau, promet-me que recordaràs aquest moment". Una bala va travessar el seu pit, un últim sospir. De sobte, tornava a ser al lloc d'abans. "No podia ser", vaig pensar. Aquella noia, em recordava molt a una persona. Mateixos ulls, faccions... Em recordava a mi. En aquell moment vaig saber que la noia era jo.

